

ærede Konseilspræsident —, Nyholm siger: „Det morer mig at se de unge Jurister diskutere dette Spørgsmaal; men som Medlem af et af Udvalgene, der i 1864 forbedrede Grundlovsændringen, kan jeg i øvrigt oplyse, at vi den Gang betragtede det som en Selvfølge, at de kongevalgte vare livsvarige. I Udvalget kaldte vi dem kongevalgte Personer med Folkets Stempel, uafhængige af de vekslende Ministerier“.

Jeg skal, som sagt, ikke komme dybere ind paa hele dette Spørgsmaal, men overfor den efter min Mening meget overfladiske Argumentation, som den højtærede Konseilspræsident fremsatte, har jeg kun villet gøre disse faa Bemærkninger, ikke fordi jeg elsker de kongevalgte, men fordi jeg ønsker en betydelig kraftigere og vægtigere Argumentation til Støtte for, at man skal slutte sig til en Anskuelse, som for almindelig Menneskeopfattelse maa anses for, som Grev Holstein i sin Tid erklærede, at være stridende mod sund Fornuft, nemlig, at Udtrykket „paa Livstid“ skal betyde „paa Opsigelse“.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der ere fremsatte om Udrensning o. s. v. Der er her talt ikke saa ganske lidt om at rense ud blandt Embedsmændene; man skal blandt andet sørge for, at disse Embedsmænd i videst muligt Omfang blive stillede overfor Kravet om, at de skulle opgive de forskellige private Erhverv og Bestillinger, de have ved Siden af deres Embedsgerning, et Krav, som jeg i al Almindelighed sympatiserer i høj Grad med. Men det forekommer mig, at vi her i Rigsdagen burde gøre en lille Begyndelse med at se lidt paa os selv i saa Henseende og undersøge, om vi ikke her ere lidt for tilbøjelige til at lade os overdrage forskellige lønnede Hverv af den Slags, som ude i Befolkningen betegnes med Ordet „Ben“. Jeg nærer den personlige Opfattelse, at man i videst muligt Omfang skal naa dertil, at ingen Rigsdagsmand modtager noget lønnet Hverv, som besættes af Rigsdagen eller Regeringen. Jeg tror, at det overfor Befolkningen vilde gøre ret godt, om vi kom lidt ind paa det, saaledes at disse Bestillinger som Skatte raad, Skyldraad, Revisor, og Gud ved, hvad det er for noget, der er jo Bunker af det, bleve besatte med Folk udenfor Rigsdagen. Der er jo da flere Mennesker udenfor Rigsdagen, end der er i Rigsdagen, og man kan vel nok forudsætte, at det paa de forskellige Omraader turde være muligt at finde lige saa kvalificerede

og maaske undertiden nok saa kvalificerede Folk udenfor Rigsdagen som i Rigsdagen. Det, at Rigsdagen har Ret til at besætte disse Pladser, er sandelig ikke Udtryk for Ønsket om, at det er noget, som Rigsdagsmændene skulle dele mellem sig selv indbyrdes, men det maa være Udtryk for, at man der igennem mener at have faaet Garanti for, at der vælges virkelig kvalificerede Mænd til disse Poster. Maa jeg i denne Forbindelse ogsaa gøre en lille Bemærkning om den Maade, hvorpaa Kommissioner sammensættes og arbejde. Jeg kan huske, at jeg en Gang — jeg tror, det var, før jeg blev Rigsdagsmand, jeg kan nemlig huske, at jeg blev meget forundret og forbavset — lagde Mærke til, at der var valgt nogle Medlemmer ind i en Kommission af det ene eller andet Parti, jeg erindrer ikke hvilket, og jeg kunde ikke forstaa, hvorfor netop disse Medlemmer skulde vælges ind i denne Kommission. Saa søgte jeg Oplysning om det, og saa var der en, der ganske aabent sagde til mig: Jo, det skal jeg sige Dem, de Mænd have nu hidtil ikke været i nogen Kommission, og nu staa de for Tur til at komme ind i en Kommission. Ja, sagde jeg, men det er jo et Arbejde at være i en Kommission, og jeg synes ikke, jeg kan se, at de have nogle særlige Kvalifikationer eller noget særligt Ønske om at arbejde i den Retning. Nej, sagde han, men der er Diæter.

Nu er det meget muligt, at han drev Spøg med mig, thi det var, som sagt, før jeg kom ind i Rigsdagen. Men det forekommer mig alligevel, at der med Hensyn til Kommissionernes Sammensætning kunde være Grund til at øve noget mere Kritik, og paa et Omraade forekommer det mig, at man bærer sig forkert ad, nemlig naar man indfører og har indført den Praksis, at et Medlem af Rigsdagen, som er valgt ind i en Kommission, træder ud af denne Kommission i samme Øjeblik, han ikke er Medlem af Rigsdagen mere. Der er ikke saa faa Tilfælde, hvor en saadan Mand, der er falden ved et Valg, maa ud af en Kommission, i hvilken han har siddet nogle Aar, maaske lige forud for Kommissionens Afgivelse af Betænkning og lignende, og saa puttes en ny Mand derind, som ganske simpelt slet ikke kan tage Arbejdet op i denne Kommission, fordi han ikke kan faa den Forudsætning, der ligger i at have gennemgaaet og været med til Kommissionens tidligere Arbejde. Dette Forhold, synes jeg, man maa kunne komme bort fra, og jeg synes, at man i det hele taget